

STEVE BERRY

A

TIZENNEGYEDIK GYARMAT

„Vitathatatlanul a műfaj mestere”

Dan Brown

EGY

BAJKÁL-TÓ, SZIBÉRIA
JANUÁR 28., PÉNTEK 15.00

COTTON MALONE A SAJÁT KÁRÁN TANULTA meg, hogy az isten háta mögötti hely általában bajt jelent.

Ebben a mai nap sem volt kivétel.

180 fokban megdöntötte a gépet, hogy még egyszer körülnézzen odalent, mielőtt leszáll. A nap sápadt korongja alacsonyan járt a nyugati látóhatáron. A Bajkál-tó olyan vastag téli jégbe öltözött, hogy a járművek is elmentek rajta. Malone teherautókat, buszokat, személyautókat látott, amelyek abroncsaikkal rajzoltak ideiglenes országutat a fehér törésvonalakra. A halászok lékeinél is autók parkoltak. Eszébe jutott történelmi tanulmányaiból, hogy amikor a XX. század elején utánpótlást kellett szállítani a japán–orosz háborúba, síneket fektettek a jégre.

A Bajkál-tó földrajzi adatai elképesztőek. Harmincmillió éve alakult ki egy ősi hasadék völgyben, a világ legrégebbi vízgyűjtője, amely a Föld édesvízkészletének egyötödét tartalmazza. Háromszáz folyó táplálja, de csak egyetlen kifolyása van. 636 kilométer hosszú, szélessége eléri a 80 kilométert, legnagyobb mélysége 1642 méter, partvonalának hossza 2100 kilométer, kristálytisza felszínét harminc sziget töri meg. A térképeken sarlóként hasít Dél-Szibériába, Oroszország hatalmas, néptelen pusztaságába a mongol hár mellett, 1250 kilométerrel nyugatra a Csendes-óceántól, 2000 kilométerrel keletre Moszkvától. A világörökség része.

Ez is feszélyezte Malone-t, mert a világörökségek általában ugyancsak bajt jelentenek.

A tél jeges markába szorította a földet és a vizet. A hőmérséklet mínusz tizenhét fok körül járt, mindent betakart a hó, bár szerencsére most éppen nem havazott. Malone állított a kormányon, és 210 méter magasan egyenesbe hozta a gépet. A kabin fűtése meleg levegőt fúj a lábára. A gépet az orosz légierőtől kölcsönözte az Irkutszkon kívül eső kis repülőtérről. Nem tudta, mitől van ez a nagy orosz–amerikai együttműködés, de Stephanie Nelle azt mondta, hogy használja ki. Oroszországba csak vízummal lehetett beutazni. Magellános ügynök korában Malone sokszor használt hamis vízumokat. A vámvizsgálat is problémát okozhatott. Ám ezúttal nem volt papírmunka, és nemhogy egyetlen hivatalnok sem tartóztatta fel, de egy orosz Szuhoj HAL vadászgép, az új, kétüléses változat, nyomban elröpítette Irkutszról északra egy légitámaszpontra, ahol huszonöt Tupoljev Tu-22 közepes hatótávolságú bombázó sorakozott az aszfalton. Útközben egy Iljuszin Il-78 töltötte fel a gépet üzemanyaggal. A támaszpontról helikopter vitte tovább délre, ahol a mostani gépe várakozott.

Az An-2 egymotoros, zárt pilótafülkéjű biplán volt, amelynek hátsó kabinjában tizenkét utas fért el. Keskeny alumíniumtörzse folyamatosan rázkódott a légcsavartól, amely hasított a fagyos levegőben. Malone keveset tudott erről a második világháborús szovjet légiszekérről. Az An-2 lassan és kitartóan repült, a botkormányának alig volt holtjátéka, és a sítalpaival Malone óról is felszállhatott.

Befejezte a kanyarodást, és ismét északkelet felé vette az irányt. Sűrű erdő szélén repült. A hegygerinceken agyarakra emlékeztető, hatalmas sziklák rajzoltak szaggatott vonalakat. Egy távoli meredélyen magas feszültségű vezetékek pilonjai verték vissza a napfényt. A parti sivár lapály, ame-

lyen apró faházak bújtak össze, a Bajkáltól messzebb átváltozott nyíredőkkel keveredő fenyvessé, amelyet havas hegycsúcsok kerítettek be. Malone még régi útegeket is látott egy sziklás hegyháton. Neki azt az épületcsoportot kellett átvizsgálnia, amely a keleti parthoz tapadt, attól a ponttól északra, ahol véget ér a Mongóliából induló Szelenga folyó hosszú vándorútja. A homokos deltatorkolat csatornáit, szigeteit, nádasait furcsa káosszá dermedtek.

– Mit látsz? – kérdezte Stephanie Nelle a fejhallgatóban.

Az An-2 kommunikációs berendezése össze volt kötve Malone mobiltelefonjával, hogy beszélhessenek. Régi főnöke Washingtonból követte az eseményeket.

– Sok jeget. Hihetetlen, hogy valami ilyen szilárdra fagyhasson.

Mintha sötétkék párát ágyaztak volna bele a jégbe. Felszínén ködös porhó örvénylett, gyémántként ragyogott a napfényben. Malone ismét lejjebb ereszkedett, és tanulmányozta a műholdas képekről ismert épületeket.

Most madártávlatból láthatta mindegyiket.

– A főépület távolabb van a falutól, talán négyszáz méterrel északabbra – mondta.

– Mozgás?

A rönkházakból álló falu csendes volt, csupán a kémenyekből felszálló füst árulta el, hogy itt emberek laknak. A házak minden rendszer nélkül épültek, egyetlen út mentén, amely feketén rajzolódott ki a hóban. Középen templom állt: sárga és rózsaszín deszkafalai voltak, és két hagymakupolája. A falu a part mellett bújt meg, a házakat kavicsos sáv választotta el a Bajkáltól. Malone úgy hallotta, hogy a keleti part gyéribben lakott, és ide kevesebben jönnek. Ezt a részt alig 80 000 ember lakta ötven helységben. A tó déli partja nyáron népszerű turistalátványosságnak számított, de sok száz kilométer máig megmaradt vadonnak.

Pontosan ezért létezhetett odalent az a település.

Lakói a Csajanyije nevet adták neki, ami annyit jelent, hogy „remény”. Ők csak annyit reméltek, hogy békén hagyják őket, és az orosz kormány több mint húsz éve teljesítette is az óhajukat. Ők voltak a Vörös Gárda, a kemény vonalas kommunisták utolsó bástyája az új Oroszországban.

Malone-t úgy tájékoztatták, hogy a főépület egy hajdani dácsa. Leninig visszamenőleg minden valamirevaló szovjet funkcionáriusnak volt vidéki háza; ez alól a távol-keleti tartományok urai sem jelentettek kivételt. A lenti dácsa a fagyott tóba benyúló domború sziklán épült egy kanyargós fekete út végén, földig lógó ágú fenyőfák között. És nem deszkakulipintyó volt, hanem az okkerszín homlokzatból ítélve téglából és betontól felhúzott, emeletes, palatető ház. Egyik oldalán két terepjáró parkolt. Kéményeiből és a számos melléképület egyikéből sűrű füst gomolygott.

Ember sehol.

Malone elhúzott a házak fölött, ki a tóra, hogy onnan kezdje meg az újabb kört. Szeretett repülni, volt érzéke a mozgó gépezetek irányításához. Innen nyolc kilométerre, Babuskin falu közelében hamarosan leereszkedik a jégre, aztán sítalpakon becsúszik a dokkba, ahol, mint hallotta, ebben az évszakban nincs hajóforgalom. Ott kell várnia rá a járműnek, amely elviszi észak felé, hogy alaposabb szemlét tarthasson.

Még egyszer átrepült Csajanyije fölött, aztán bedöntötte a gépet, hogy megközelítse Babuskind. Olvasott a Nagy Szibériai Menetelésről a polgárháború alatt. Harmincezer katona vonult vissza a befagyott Bajkálon, többségük meg is halt közben, a testük belefagyott a jégbe tavaszig, amikor eltűntek a mély vízben. Kegyetlen, durva hely volt ez. Hogy is írták róla? *Arcátlan az idegenekhez, bosszúálló a felkészületlennel.*

Malone el is hitte.

Valami megvillant a fenyők között, amelyeknek zöld ágai élesen elütöttek a fehér földtől. Valami kirepült a fák közül, és füstcsíkot húzva, pörögve közeledett a biplánhoz.

Rakéta?

– Probléma van – mondta Malone. – Valaki lőtt rám.

A sokéves tapasztalat ösztönös gyorsaságával váltott át a kormányzásban. Erősen bedőlt jobbra, és még mélyebbre ereszkedett. Az An-2 annyira volt kormányozható, mint egy kamion, így Malone meredekebbre vette a dőlésszöveget, hogy növelje a sebességet. Aki átadta neki a gépet, figyelmeztette, hogy keményen fogja a botkormányt, és milyen igaza volt. Minden szegecs úgy rezgett, mintha bármelyik pillanatban kipattanhatna a helyéből. A rakéta eldübörgött a biplán mellett, alul-felül átütötte a bal szárnyat. A géptörzs megrázkódott a becsapódástól. Malone kijött a zuhanásból, és felmérte a kárt. A szárnyakat csak ponyva fedte, sok dúc megsérült, vászondarabok csapkodtak a szélben.

Hirtelen nehéz lett egyensúlyban tartani a gépet.

A biplán rázkódott. Malone alig bírta fogni a kormányt. Egyenesen belerepült az erős északi szélbe. A sebesség nem egészen ötven csomóra csökkent. Komolyan tartani kellett a motor leállításától.

– Mi van ott? – kérdezte Stephanie.

A botkormány tovább rázkódott, de Malone erősen tartotta, és sikerült magasabbra emelkednie. A gép olyan hangon bőgött, ami csak légi bemutatókon hallható, a propeller kavart, kínlódott, hogy a levegőben tartsa.

Zörgés hallatszott.

Aztán a motor nagyot durrant.

Malone tudta, túl nagy nyomás nehezedik a légcsavarra, amit a motor nem bír.

A műszerfalon villogtak a kijelző fényei.

– Eltalált egy föld-levegő rakéta – mondta Malone.
– A gép kormányozhatatlan, zuhanok.

A motor leállt.

Egyik műszer sem működött.

A pilótafülkét körbeérték az ablakok, a másodpilóta ülése üres volt. Malone kutatott a mélyben, de csak a Bajkál-tó kék jegét látta. Az An-2 hamar változott át repülőgépből négy tonna holt súllyá.

Malone-on végigsöpört a félelem, és egy gondolat hatolt bele.

Így fog meghalni?

KETTŐ

WASHINGTON D. C.

02.20

STEPHANIE NELLE ÉRTETLENÜL BÁMULTA az asztalán a mikrofont. Közvetlen kapcsolata Cotton mobiljával megszűnt.

– Ott vagy? – ismételte.

Most is csak a csend válaszolt.

Cotton utolsó szavai visszhangoztak a fülében.

A gép kormányozhatatlan, zuhanok.

Ránézett a vele szemben ülő Bruce Litchfieldre, a legfőbb államügyészre, aki még két napig a főnöke.

– Bajban van. Valaki lelőtte a gépét levegő-föld rakétával.

Stephanie az Igazságügyi Minisztérium egyik irodájában dolgozott. Eddig a Magellán-ügysztyály atlantai központjában volt a biztos helye, de az már nem lehetséges, és különben is felparancsolták D. C.-be az új elnök beiktatására.

Jól tudta ennek az okát.

Hogy Litchfield szemmel tarthassa.

Decemberben Harriett Engle, Danny Daniels elnök harmadik igazságügyi minisztere benyújtotta a lemondását. A Daniels-kormányzat második ciklusa véget ért, és nemcsak új elnök lesz, de új párt veszi át a Fehér Ház és a Kongresszus irányítását. Danny keményen harcolt, hogy a saját emberét választassa meg, de kudarcot vallott. A Daniels-varázs láthatólag csak órá hatott. Litchfield azért jött ide ebben a lehetetlen időpontban, mert ideiglenesen

ő lett a főnöke az Igazságügyi Minisztériumnak, és annak is, ami a Magellán-ügyosztályból megmaradt.

Stephanie-val két hónapja, a hálaadás másnapján közölték, hogy nemcsak máshová helyezik át a Magellán éléről, de az egész ügyosztályt felosztatják. Az új igazságügyi miniszter, akit a jövő héten erősít meg a hivatalában a Szenátus, mindig azt hangoztatta, hogy a Magellán fölösleges a számtalan hírszerző és kémelhárító szervezet mellett. Az Igazságügyi Minisztériumnak nincs szüksége a Magellán szolgálataira, tehát felosztatják, és az összes ügynököt szélnek eresztik.

– Intézzék el az oroszok – mondta Litchfield. – Ők kérték a segítségünket, maga megadta nekik, legyen ez az ő bajuk.

– Ezt nem mondhatja komolyan! A mi emberünk van ott. Nem bízunk másokra, hogy helyettünk gondoskodjanak róla.

– Itt igen, és ne feledje, *maga* küldte oda Malone-t, az én jóváhagyásom nélkül.

– Az Egyesült Államok elnöke kért rá, hogy ezt tegyem. Ez nem izgatta Litchfieldet.

– Úgy egyeztünk meg, hogy *minden* operatív döntést egyeztetni kell velem. Ám ez nem történt meg, és mindketten tudjuk, hogy miért. Mert én nem engedélyeztem volna.

– Nem volt szükségem a maga engedélyére.

– De igen. Tudja, hogy a megállapodás szerint a jelenlegi kormány folyamatosan tájékoztatja az újat, és az operatív döntéseket az elmúlt héttel kezdődően közösen kell meghozni. Az én feladatom tájékoztatni az új kormányt. Ám erről az akcióról valamilyen okból csak az egyik oldal tudott.

Litchfield eredetileg bíró volt, tizennyolc éves tiszteletre méltó szakmai tapasztalattal. Daniels jelölte ki a posztra, amelyet a Szenátus megerősített, és az utóbbi öt évben igaz-

ságügyiminiszter-helyettes volt. Az új igazságügyi miniszternek még el kellett határoznia, kit tart meg a legmagasabb szinten. Stephanie tudta, hogy Litchfield vezető beosztásra hajt, és amikor az új elnök igazságügyiminiszter-jelöltje bejelentette, hogy fel akarja oszlatni a Magellánt, Litchfield kapott az alkalmon, amikor megmutathatta, hogy be tud illeszkedni az új csapatba. Stephanie más alkalommal nem tűrte volna ezt a bürokratikus beavatkozást, de most, hogy ilyen közel volt az új elnök beiktatása, az illetékességi körök folyamatosan változtak. Örökös átmeneti állapot váltotta fel az állandóságot.

– Maga próbálta eltitkolni – folytatta Litchfield –, de így is rájöttem. Ezért vagyok itt ilyen rohadt későn. Ennek vége, függetlenül attól, hogy a Fehér Ház mit hagy jóvá.

– Hát akkor reménykedjen, hogy Cotton nem jön rá – vetette oda változatlan egykedvűséggel Stephanie.

– Mit akar ezzel mondani?

– Ne akarja megtudni.

– Tájékoztassa az oroszokat, hogy mi történt – mondta Litchfield. – Intézzék el őket. Azt pedig nem magyarázta el, hogy az elnök miért akarta odaküldeni Malone-t.

Stephanie csakugyan nem magyarázta el, bár Litchfield bizonyosan megértene, mennyit ér szívességet tenni valakinek. Washingtoni „valutának” hívták. Kéz kezet mos alapon működtek a dolgok, főleg évekkal ezelőtt, amikor Stephanie megszervezte az ügyosztályt. Akkor mind a húsz ügynöke jogász volt, akiket utólag képeztek ki hírszerzésre és elhárításra. Cotton, aki a Georgetown Egyetemen szerzett jogi doktorátust, egyike volt az első beosztottainak, a haditengerésztől és a katonai ügyészségtől hozta át. Tizenkét évig dolgozott Stephanie-nak, mielőtt korengedménnyel visszavonult, és Koppenhágába költözött, ahol volt egy antikváriuma. Pár év óta a körülmények időnként visszahozták

Stephanie világába. Mostanában az asszony eseti megbízásokhoz alkalmazta, mint például erre a mai egyszerű feldejtő munkára.

Csakhogy valami elromlott.

– Csinálja – szólította fel Litchfield.

Persze. – Bruce, két napig még én állok ennek az ügyosztálynak az élén, és úgy irányítom, ahogy jónak látom. Ha magának nem tetszik, rúgjon ki. De akkor majd magyarázkodhat a Fehér Háznak.

Tudta, hogy ezt a fenyegetést Litchfield nem engedheti el a füle mellett. Danny Daniels még mindig elnök, és már egy ideje a Magellán a kedvenc ügynöksége. Litchfield tipikus washingtoni karrierista volt. Azt tekintette egyetlen céljának, hogy életben maradjon, és megtartsa az állását. Hogy ehhez milyen eszközöket használt, az nem számított neki. Stephanie-nek csak néhány ügye volt vele a múltban, de azt hallotta róla, hogy gátlástalanul kihasznál minden alkalmat. Az utolsó, amit megengedne magának, hogy beszálljon egy pisilőversenybe az Egyesült Államok elnökével, mert nemcsak veszítene, de túlzott feltűnést is keltene. Ha benne akar lenni az új kormányban, előbb át kell vészelnie a régít.

– Ne vegye zokon, de a maga ideje lejárt – mondta Litchfield. – És az elnöké is. Nem lehetne, hogy ezt végre tudomásul vegyék? Igen, maga irányítja a Magellánt, de már egyetlen ügynöke sincs. Mind elmentek. Csak maga maradt. Annyit tehet, hogy kitakarít kicsit. Menjen haza. Vonuljon vissza. Élvezze az életet.

Ez a gondolat Stephanie fejében is megfordult. A Reagan-kormányzat idején a külügyben kezdett, aztán átkerült az igazságügybe, ahol kijelölték a Magellánhoz. Sokáig vezette az ügyosztályt, de ennek már vége. Forrásai tájékoztatták, hogy a tízmillió dollárt, amibe az ügyosztály működése

került, átcsoportosítják a szociális kapcsolatok ápolására és hasonlókra, az új igazságügyi miniszter fényezéséhez. Úgy látszik, ez fontosabb a hírszerzésnél. Az Igazságügyi Minisztérium ráhagyja a hírszerzést a CIA-ra, az NSA-ra, és a többi hárombetűs szervezetre.

– Mondja, Bruce, milyen érzés másodiknak lenni? Sohasem százados. Mindig csak hadnagy.

Litchfield a fejét rázogatta.

– Micsoda pimasz vén boszorkány.

Stephanie vigyorgott.

– Pimasz? Biztosan. Boszorkány? Lehet. De nem vén. Viszont én vagyok a Magellán-ügyosztály főnöke még két napig. Lehetek az utolsó munkatársa, de még mindig én parancsolok. Úgyhogy rúgjon ki, vagy takarodjon innen.

Komolyan gondolta minden szavát.

Főleg azt, hogy *nem vén*. A személyi aktájában máig nem szerepelt az életkora, csak a *nem ismert* a születési idő rubrikában.

Litchfield felállt.

– Oké, Stephanie. A maga szabályai szerint fogunk játszani.

Nem rúghatta ki az asszonyt, ezt mindketten tudták. Viszont megteheti január huszadikán déltől. Stephanie azért is engedélyezte önhatalmúlag Cottonnak, hogy haladéktalanul induljon Oroszországba. Az új igazságügyi miniszternek nincs igaza. A minisztériumnak szüksége van a Magellán-ügyosztályra, amely éppen azért jött létre, hogy a többi hírszerző ügynökség hatáskörén kívül tevékenykedjen. Ezért volt a székháza Atlantában, 880 kilométerre a washingtoni intrikáktól. Ez az egyetlen húzás függetlenséggel és hatékonysággal ruházta fel, és Stephanie büszke volt erre az örökségre.

Litchfield távozott. Egy dologban igaza volt: Stephanie-t az összes ügynökétől megfosztották, az atlantai székházat bezárták.

Stephanie nem óhajtott más állást betölteni a minisztériumban, és azt sem tűrhette, hogy kirúgják. Inkább kilép. Ideje felvenni a nyugdíját, és más időtöltést keresni. Az ki-zárt, hogy naphosszat itt ücsörögjön a házban.

Az agya zakatolt, a gondolkodás megnyugtatta. Cotton bajban volt, és ő nem számított az oroszokra, hogy segí-tenek. Eleve vonakodott megbízni bennük, de nem volt választása. Az összes kockázatot elmagyarázta Cottonnak, aki megígérte, nagyon fog figyelni. Stephanie már csak egy-valakihez fordulhat.

A telefonjáért nyúlt, és elküldött egy SMS-t.

HÁROM

VIRGINIA

02.40

LUKE DANIELS SZERETETT BUNYÓZNI, DE melyik tennessee-i vidéki fiú nem szeret. Sokban volt része a középiskolában, különösen a lányok miatt, majd még többet élvezhetett abban a hat évben, amikor rangerként szolgált a hadseregben. Tavaly a Magellán ügynöke lehetett, de sajnos ezek az idők elmúltak. Már meg is kapta az áthelyezési parancsot a védelmi minisztérium hírszerzéséhez. Első munkanap hétfő, az új elnök beiktatásának másnapján.

Addig hivatalosan szabadságon volt.

Most mégis követett hajnalban egy autót.

Nagybátyja, az Egyesült Államok mostani elnöke személyesen kérte, hogy segítsen. Általában nem jöttek ki jól egymással, bár az utóbbi időben kölcsönösen igyekeztek javítani a kapcsolaton. Igazság szerint Luke örült, hogy segíthet. Szerette a Magellán-ügyszályt, és kedvelte Stephanie Nelle-t. Stephanie-t rendesen szívatva egy csomó politikus, akik okosabbnak képzelték magukat. Danny bácsit nem sokára leküldik a pályáról, a politikusi karrierjének vége. Ám maradt még egy probléma, amely egyformán érdekelte az elnököt és Stephanie-t.

Jellemző módon nem nagyon magyarázták el, miért kell követnie a kocsit. A célszemély egy Ánya Petrova nevű orosz állampolgár volt, egy csinos szőke, szív alakú, finom arccal, kiugró járomcsonttal. A lába hosszú és izmos, mint egy tán-

cosé, a mozgása elegáns és tudatos, kedvenc viselete a feszes farmer, térdig érő csizmába gyűrve. Nem festette magát, ami kissé szigorúvá tette a megjelenését, talán szándékosan. Nagyon feltűnő jelenség volt, Luke csak azt bánta, hogy nem találkozhatnak más körülmények között. Nem is volt olyan kellemetlen két napig követni.

Ánya szerette a Cracker Barrelt, ahová naponta kétszer járt, egyszer ebédelni, és alig pár órája vacsorázni. Utána egy virginiai motelben tartózkodott D. C.-től nyugatra, a 66-os út mellett. Danny bácsi közölte a fontosabb adatokat. Petrova harmincnégy éves, a szeretője Alekszandr Zorin, korosodó egykori KGB-tiszt, aki Szibéria délnyugati részében lakik. Ezzel a Zorinnal egy hete még senki sem nagyon törődött. Aztán valami úgy ráhozta a frászt az oroszokra és Danny bácsira is, hogy Luke-ot elengedték a pórázról, és Cotton Malone-t átküldték előretolt ügynököknek.

Csak ne bukj le, mondta az elnök. Maradj rajta. Akárhová megy. El tudod intézni?

A kapcsolatuk enyhén szólva feszült volt, de Luke-nak el kellett ismernie, hogy a nagybátyja ért az irányításhoz. Az országnak hiányozni fog, mint ahogy Luke-nak is hiányzik az előző munkája. Nem rajongott a katonai hírszerzésért. Miután leérettségizett, és főiskola helyett beállt katonának, végre megtalálta helyét a Magellán-ügysztyálon.

Sajnos, annak már vége.

Másfél kilométerre lemaradt a célszemélytől, mert kevesen jártak a sztrádán a csendes, felhőtlen téli éjszakában. Fél órája éppen a motelt figyelte, amikor Ánya váratlanul előbukkant egy fejszével, és elindult nyugatnak, Virginiába. Most Manassas közelében jártak, Petrova jelezte, hogy letér a sztrádáról. Luke követte, akkor ért a rámpa aljába, amikor a nő rákanyarodott egy déli irányba vezető, kétsávos vidéki mellékútra. Majd még jobban le kell maradnia, mert itt

korántsem volt annyi jármű a figyelem elterelésére, mint a sztrádán.

Hová megy ez a nő a legsötétebb éjszakában?

Fejszével?

Fontolgatta, hogy telefonál Danny bácsinak, és felébreszti. Kapott egy közvetlen telefonszámot, és parancsa volt haladéktalanul jelenteni mindent, de eddig nem történt fontosabb egy vidéki autókázásnál.

Előtte nyolcszáz méterre Ánya ismét kanyarodott.

Kocsi nem jött sem jobbról, sem balról, koromsötét volt, ameddig a szem ellátott, úgyhogy a fiatalember lekapcsolt fényszórókkal gurult odáig, ahol a másik autó letért az útról.

A kocsi, amelyet vezetett, az öröme és büszkesége volt, 1967-es ezüst Mustang. Akkor lepte meg vele magát, amikor még a seregben szolgált. Féltő gonddal őrizte a washingtoni lakáshoz tartozó garázsban, egyike volt a kevés holmijának, amelyet igazán szeretett. Szerette hajtani a szabadnapokon, amelyeket Stephanie Nelle utasítására minden Magellán-ügynöknek négyhetente ki kellett vennie. Majdnem 25 000 dollárért vásárolta valakitől, akinek nagyon kellett a pénz; gyakorlatilag ingyen volt ahhoz képest, amennyit ért. Kifogástalan állapotban volt, felturbózott 320 lóerős V-8 motorral. Eléggé falta a benzint, de ezt akkor gyártották, amikor 25 cent volt egy gallon üzemanyag.

Meglátott két kőpillér között egy bekötőutat, ahová kovácsoltvas boltív alatt lehetett behajtani. Egy ferdén lógó vaskapu mögött kikövezett ösvény tűnt el a fák között a sötétségben. Ide nem mehet be autóval, mert nem tudta, meddig tart az út, vagy mi várja a végén. Okosabb lesz, ha gyalogol. Lekapcsolt reflektorokkal begördült a bekötőútra, át a boltív alatt, és leparkolt a fák között. Kiszállt a Mustangból, halkán becsukta az ajtót. Hideg éjszaka volt, de nem dermesztő hideg. A keleti part középső részére eső

államok szokatlanul enyhe télnek örvendhettek, az előző évek heves hóvihari eddig elkerülték őket. Luke vastag kordbársony nadrágot, pulóvert, bélelt kabátot és kesztyűt viselt, a Magellán-ügyenőkök Berettáját a hóna alatti tokba rejtette. Nem hozott elemlámpát, de volt nála mobiltelefon; szükséghelyzetben az is megteszi. Óvatosságból elnémította a telefont.

Aztán kocogva elindult.

Az alig kétszáz méteres út emeletes háznál ért véget, amelyet megnöveltek az utólagos hozzátoldások és a melléképületek. Balra deres mező látszott. Luke valamilyen mozgást észlelt, és megpillantott egy baglyot, ahogy átsuhan a rét fölött. Milyen jól emlékezett ezekre a madarakra gyerekkorából! Csillagok hunyorogtak a fekete égbolton, ahol csak az újhold világított. A ház előtt észrevett egy parkoló kocsit, a bejárat közelében elemlámpa fénykévéje mozgott. Ugyan ki lakhat itt? Nem látott nevet, postaládát, semmit, ami azonosította volna a tulajdonost.

Megmaradt a fák között, és olyan ösvényen lopakodott, ahol nem akaszkothattak bele a tüskés szederindák. Ruhája alá fokozatosan bekúszott a hideg, ugyanakkor izzadt a megerőltetéstől és a fokozódó izgalomtól. Harminc, egyenként tizenhat táblára osztott ablakot számolt össze a homlokzaton. Odabent nem égett lámpa. Zörgést hallott, mintha fém koccanna a fémhez, utána deszka recscsent. Egy fához lapult, és amikor kilesett mögüle, még látta, amikor tőle ötven méterre az elemlámpa fénye eltűnik a házban. Elcsodálkozott ezen a gromba belépőn, ám közelebb érve látta, hogy a ház lakatlan, és romlásnak indult. Viktoriánus stílusa volt, a deszkázat még ép, de a falakon penészfoltok. Néhány földszinti ablakot bedeszkáztak, az emeletiek üresen tátongtak. A ház tővében felmagzott burján és elvadult bokrok mutatták, hogy ezzel a hellyel régen nem törődik senki.

Luke nagyon szeretne volna tudni, kié lehet a ház. És miért látogatja meg éjjel egy orosz állampolgár? Ezt egy módon deríthette ki. Kilépett a pagonyból a felhajtóra, és elindult a főbejáráthoz, ahol felfeszítették a vastag ajtószárnyakat.

Megmarkolta a Berettát, beóvakodott a házba. Tágas előtérben állt, amelynek padlóját szőnyeg takarta. Néhány bútor is maradt. Lépcső vezetett az emeletre, a nyitott ajtókon be lehetett látni a szobákba, ahol lógtak a roletták. A festés lepergett, a vakolat mállott, a falikárpit sok helyen felpúposodott. A természet fokozatosan visszakövetelte, ami az övé.

Szemközt folyosó látszott.

Luke fülelt. Úgy érezte, mintha kriptában állna.

Aztán egy hangot hallott.

Dörömbölést.

A földszint túlsó végéből.

Tizenöt méterre fény villant a folyosón.

Luke lopakodva elindult, a dörömbölés elnyomta lépéseinek hangját. Anya Petrovát mintha nem érdekelte volna, hogy felhívja magára a figyelmet. Nyilván úgy gondolta, hogy több kilométeres körben nincs senki. Normális esetben igaza is lett volna.

Luke odaért a nyitott ajtóhoz, ahonnan fény szűrődött ki a folyosóra. Óvatosan bekukkantott, és faburkolatú, tágas helyiséget látott, amely dolgozószoba lehetett valamikor: egyik falát eltakarta a padlótól a mennyezetig érő könyvszekrény, amelynek üres polcai megvetemedtek vagy leszakadtak. Egy pillantást vetett a plafonra. Kazettás mennyezet, stukkós díszítéssel. Bútor semmi. Anyát csak a szemközti fal érdekelhette, ahol éppen ki akarta lyukasztani a faburkolatot. Még hozzá nem valami finoman. Láthatólag értett a fejsze használatához. Elemlámpája a földön hevert, és elég fényt adott, hogy a nő láthassa, hol tart a munkában.

Luke feladata az volt, hogy figyeljen, nem pedig az, hogy támadjon.

Ne bukj le!

Ánya tovább hasogatta a deszkát, amíg lyukat nem ütött rajta. A fal üresen kongott, ezek szerint valamilyen fülke volt mögötte. A nő kirúgott még néhány darabot a lyukból, és amikor elkészült, átvilágított az elemlámpával, és megvizsgálta a szomszéd szobát.

Letette a fejszét.

Aztán eltűnt a nyílásban.